

до когато не се съберят и другите роти на батальона. Където 12 часа дойде при мен докторъ Богдановъ и ме показва да отидя да видя турските ранени офицери, които се понаставяла въ една отъ близките къщи; азъ му пристанахъ. Ранените наредени въ доста голѣма една стая въ долния етажъ тукъ лежеха и турци и наши опълченци. Богдановъ ме запозна съ единъ бивъ башия. Бивъ башията командвалъ единъ батальонъ на Лисата височина и въ самия денъ на Шейновския бой приелъ заповѣдь да се спустне и побърза за Шейново. Той се доближилъ до селото въ това време, когато руските полкове се хвърлили въ атака. Въ тая война бивъ башията бивалъ раненъ вече два пѣти, нъ тоя пѣтъ легко, куршумъ му пронизалъ крака.

Ранените ги гледатъ добръ, само че не стигатъ средства за превързване.

Бивъ башията се вѣжда да е добъръ човѣкъ; нъ както и да е, неговата ненавистъ къмъ българите се изказа съ молбата му, както лично отъ негово име, тъй и отъ името на останалите ранени турци, да ги отдѣлигъ непременно отъ българите. Богдановъ ми съобщи между другото, че отъ старшите офицери на опълчението билъ раненъ въ ръката отъ единъ граватенъ откъсалакъ графъ Толстой.

Вечерта бѣхме зарадвани отъ идването на нашия маркизъ Лазаръ; той докаралъ различни похапки и вина; ако да не бѣше дошълъ и тоя благодѣтель, то умирахме отъ гладъ.

31 ий ДЕКЕМВРИЙ.

Надвечеръ идватъ стрѣлците, 10-та дружина и трите останале въ тѣснината оръдия. Командира на стрѣлковия батальонъ пожела да трѣгне веднага; азъ не му бъркахъ; нъ на дружината, която се труди цѣли двѣ денонощия, а тъй сжшо и на артиллеристите трѣбваше да се даде почивка, за това и рѣшихъ да ги опѣтя сутрѣ рано. Нощта прекарахъ на бивуака, макаръ моя адютантъ Стояновъ и да бѣше намѣрилъ въ селото добра една къща за ношуване; прочее за тоя си постѣпкъ азъ бѣхъ доста наказанъ; още отъ ве